

Gennem et Naalesje.

Fra Engelft.

(Fortf.)

Den var overtroisk, de gamle Historier, som de overtroiske og uvindende Fiskere havde fortalt ham, havde flaaet dybe Rodder i hans lidet oplyste og uddannede Tankegang. Han nærede en uroffelig Tro paa en Forbandelses Magt og ansaa det som en Umulighed at undgaa den ubehagelige Indflydelse. Hans Faders Forbandelse hang som et truende Domoflesbærd over hans Hoved. Og den Morgen var han netop vaagn og af en saadan ond Drøm, hvori han saa sin Faders gamle, rynkede Ansigt og hørte ham udtale Forbandelsen mod den bortløbne Søn.

Han kom til den Slutning, at han vilde og maatte forlade Herford, hvor hver Næt mindede ham om hans Fader, og søge ud i det fremmede, hvor han kunde træde og glemme disse Mindre. Uden at vide, hvor Vejen førte ham hen, kom han ind paa Kirkegaarden og ind i Kirken, hvis Dør stod aaben. Bæggene i den gamle Kirke var beaagnet med Marmorstatuer til Minde og Eftermæle om de afdøde Herforder til Herford og Ymmer til Eremitagegaarden. Der var ogsaa en Mindetavle for hans Fader, men der stod kun simpelt hen hans Navn og Aarsættelse for hans Fødsel og Død. Der var ingen Gravstift, ingen Lovtale over hans Døds og gode Geringer. „83 Aar,“ dermed sluttede Indskriften, medens alle de andre Herforder fik Ros for at have været gode Fædre og Egtefæller, gode Herrer for deres undergivne og gode Venner. Men den sidste gamle Herford fik ikke et Ord til Ros; han havde levet og var død, andet fortalte Mindetavlen ikke.

„Fader,“ hviskede Mikard, da han med Taarer i Øjnene betragtede sin Faders Gravsten, „derfor du havde tilgivet mig, vilde jeg have givet dig et bedre Mindesmærke og Eftermæle.“

Han vendte sig i det samme hurtig; thi det forkom ham, at han hørte Fodtrin, og ganske rigtig, der kom Justin langsomt op ad Ridtergangen. Endnu havde de to Brødre ikke talt sammen, uden at der havde været en vis sølig Tilbageholdenhed, ja næsten et Slags Fjendskab mellem dem. Men i dette Øjeblik var Mikard blød og let bævget. Han havde tænkt paa Fortiden, og han huskede, hvor sølt han altid havde været af sin store Broder, da han endnu selv var en Dreng, der ikke havde styrket sig ud i Sonden. Han tænkte paa, hvor god og sølig Justin var mod ham, naar han kom hjem til Herford i sine Ferier. Han bar over med ham i et og alt med den sørlige Mediselske, en stor Dreng af Højmodighed gerne viser mod en mindre.

Mikard havde huske, hvorledes han havde redet paa Justins Nøje hen over Marterne, hvorledes de havde kommet ud til de fremspringende Klippeskjæle, hvor Bølgerne faldede dem hid og did; men han sølte sig ganske sikker, fordi han var hos sin store Broder. Han kunde ikke glemme, hvor alvorligt Justin havde forjagt at faa ham bort fra den taabelige, syndefulde Lybæbane, han havde flaaet ind paa, eller hvor meget han havde bedt ham om ikke at løbe hjem fra, saaledes som han ofte truede med, naar Hjemmets Stranker blev ham for nærvære og trænge. Derfor Justin havde været en sødt Herford, vilde det ikke have været nogen Sorg for Mikard at se ham som Herre og Ejer af Godset, men det, der gjorde det saa banfælig for ham at forføne sig med sin Faders Vilje, var dette, at Justin var en fremmed uden nogenformig Ret eller Adkomst til Godset.

Medens Justin langsomt og tankfuldt kom op ad Ridtergangen, for alle disse Mindre gennem Mikards Tanker, og tilslut rakte han hjerteligt Broderen sin Haand. Denne pludselige Forandring forvandede Justin; thi endnu havde han ikke sporet mindste Regn paa Anger eller Bedring hos Broderen, og her traf han ham jo foran sin Faders Mindsten med Taarer i Øjnene. Den tidligere Skærlighed til den yngre Broder vaagnede paamy i Justins Hjerte, og han gengældte Mikards Nisken med et varmt Haandtryk.

„Det er forfærdeligt at have sin Faders Forbandelse hvilende over sig,“ begyndte Mikard noget efter. „Aldrig kunne de tages tilbage, og de vidne stadig imod mig. Hvor kan et Menneffe omvende sig og blive et nyt Menneffe, naar hans Faders Forbandelse hviler over ham? Jeg er ligesom stavn, der er nødt til at flække hvileløs og urolig om i Verden.“

Justin holdt endnu hans Haand i sin, idet han saa alvorligt og fast paa ham. Nu efter han virkelig atter sin Broder og snuser ham alt godt; men Broderens Ord rante et smut Punkt hos ham. Havde han da ved at tilgæve sig Godset bundet ham til Synden i de forløbne Aar?

„Vilde du være bleven anderledes, dersom din Fader havde tilgivet dig?“ spurgte Justin.

„Hvor kan jeg sige det?“ svarede Mikard næsten trodsigt. „Han forbandede mig, inden han døde, og han gjorde mig, hans eneste Søn, arveløs.“

„Jeg siger dig, han tilgav dig, før han døde,“ sagde Justin. „Han tilgav dig fuldstændigt og genindfaldte dig i din Arveret, i det mindste troede han det. Han troede, at han gav Moder det Testamente, som gjorde dig arveløs, og lad hende brænde det.“

„Er det virkelig sandt?“ udbrød Mikard, idet han blev ligbleg.

„Det var næsten det sidste, han sagde, før han døde,“ vedblev Justin. „Lige til sin sidste Time holdt han fast ved sin Bredde, og han gav mig tilgivet dig. Men lige paa det sidste var det hans Hensigt at gøre sin Arv god igen. Og nu siger jeg atter: der holder ingen Forbandelse over dig. Dersom den hidtil har holdt dig tilbage fra at sige Farvel til dit gamle Liv og begynde et nyt, glæder jeg mig inderlig over at kunne bevise dig, at din Fader har tilgivet dig.“

„Min gamle Fader har tilgivet mig,“ gentog Mikard bevæget.

„Ja, fuldstændigt,“ svarede Justin, „og det var hans Hensigt at tilintetgøre det Testamente, som gjorde dig arveløs, ligesom det stadig var hans Hensigt at fætte det ud af skraat i det Øjeblik, du kom hjem, og han troede, og jeg troede det samme, at det var det, han lod brænde, da han laa for Døden. Men han havde taget fejl, han havde lagt et fejl Testamente i Skovvoluten, saa at han gav Moder det Testamente, han vilde gemme, medens det som skulde tilintetgøres blev tilbage. Det var en Fejlsagtelse, der blev skæbnevangere for mig.“

„Endnu mere ubelig for mig,“ sagde Mikard noget bittert. Den Mistanke, som Konige Datt havde kastet hos ham, kom tilbage med fornyet Skraft. Og hans Mine og Ord røbede tydelig den lave Mistanke, der ulmede i hans Sjæl.

„Det var en Fejlsagtelse, der blev til Stede for os begge,“ svarede Justin. „Det havde været bedst for mig straks at aendebare Sandheden; men forskellige Forhold og Betragtninger afholdt mig derfra. Jeg anstillede alle tænkelige Efterforskninger efter dig, jeg efterlyste dig i alle udenlandske Klade og i de store amerikanske og bad dig om at komme hjem.“

„Jeg kan det nok i flere Aar,“ afbrød Mikard, „men da jeg hørte, at den gamle Mand havde gjort mig arveløs, havde jeg ikke lyst til at rejse hjem og sige Naadensbrød hos en Svendebroder, der hverken havde Ret til Godset eller Navnet. Det er en mærkelig Historie, det skal blive morsomt at læse dette Testamente igennem.“

„Dersom du var kommen hjem, da du saa mine Efterlysninger, havde jeg straks givet dig din Arv tilbage,“ vedblev Justin roligt; „thi jeg overtog ikke Godset, ligesom jeg ikke antog Navnet Herford, før jeg var overbevist om, at du maatte være død. Du har kun været hjemme en Ugestid, men nu erklærer jeg, at jeg er villig til at give Mikard paa alt.“

„Vil du gøre mig til Ejer af Herford?“ udbrød Mikard iverst forbavset.

„Jeg har allerede sendt Bud efter Onkel Watson, for at han kan give os, hvad Naad vi behøver,“ fortsatte Justin. „Han vil kunne bevise, at jeg har handlet i fuldstændig Oprigtighed. Det vil maatte være lidt, før Sagen bliver ordnet; men fra denne Stund har du Lov til at betragte dig som den eneste Ejer af Godset. Men her saa ogsaa paa et Naad, jeg som din ældre Broder giver dig. Med et Slag kommer du ind i en god Stilling med en anseelig Indtægt, isære end nogen af dine Forfædre har haft. Du faar Magt og Indflydelse, men med alle disse Goder følger ogsaa et Ansvar, og den Dag kommer, da du skal svare Gud Regnskab for, hvorledes du har forvaltet, hvad han har givet dig. Mikard, lad nu denne Dag blive Bepænkningstid til dit Liv. Tanken om din Faders Bredde og Forbandelse har pint og plaget dig, skulde du saa ikke langt mere trænge for Guds Bredde. Vil du ikke gøre, som jeg beder dig, lad denne Dag blive afgørende for hele Livet, idet du med alle dine Synere og Naarfræder tør den til din himmelske Fader og Frelser og beder om hans Tilgivelse. Dersom du var kommen hjem, før din Fader døde, vilde du have bedet om hans Tilgivelse, hvis at du har syndet imod Gud lige saavel som imod din jordiske Fader.“

„Ja, jeg vil, Justin“ hviskede Mikard, overvældet som han var af Øjeblikket var af Bevægelse, men det var ogsaa sin for Niblikket. Det var meget betegnende for hans lave Karakter, at han slet ikke tænkte paa Justin og den Forandring i alle hans Forhold, Afslættelsen af Godset vilde hjælpe for ham. Den tidligere levende Adfærd for Faderens Forbandelse var allerede som bortvejet. Han havde erholdt Tilgivelse og var bleven genindsat i sin Arv efter den Fader, som han havde forladt, og som han nu vilde gøre sig Umage for at glemme. Han var ikke mere en fattig, afhængig, yngre Broder, som naarlønhelt havde sendes hjemmefra ud i den kolde, ugæstfri Verden. Han var nu den egentlige Ejer og Herre til Herford, og Justin, som havde fortrængt ham, afskød frivilligt Godset til ham. Det var hans retmæssige Ejendom, som ingen andre kunde gøre Fordring paa, nu gjaldt det kun om at lære alle Entfætheder ved denne mærkelige Historie at kende. Hvorfor havde han saet Lov til at slække sig og ensom om i Verden, naar dette himle Guds ventede paa ham? Det var et Spørgsmaal, som han ikke kunde faa ud af sin Tanke, og som han besluttede at faa fuld Klarhed over.

„Ja, men ikke her,“ svarede Justin, da han fremkom med dette Snske. „Onkel Watson er færdig med alle din Faders Sager, og iaarhaft han kommer, skal jeg gennemgaa alt. Jeg ønsker ikke at skule noget holde noget tilbage, ja, jeg kan ikke med god Samvittighed gøre det; thi jeg har med Vegeme og Sjæl givet mig i min Guds Hænder, og jeg vilde ønske, at du maatte gøre det samme.“

„Hvorlænge kan det vare, inden Onkel kommer?“ spurgte Mikard utaalmodigt. „Du maa huske, Justin, at du er Præst, og derfor er det din uradviselige Pligt at tale Sandhed, men jeg kan ikke tænke paa noget andet, før jeg kender hele Sammenhængen. Det glæder mig dog, at min gamle Fader har tilgivet mig,“ tilføjede han noget mere sagte.

„Han tilgav dig alt,“ gentog Justin med stærkere Betoning, da han lagde Haerle til, hvilede Vægt Faderens Tilgivelse havde for ham.

„Og jeg lover ogsaa helt at tilgive dig,“ sagde Mikard, idet han atter rakte Broderen sin Haand, „ja, jeg giver dig endog min Tilgivelse forud, skønt jeg endnu ikke fortaar noget. Du behøver ikke at være bange for mig, Justin.“

Han talte i samme overlegne Tone, som Justin kendte saa godt fra Broderens Opværelse, og dengang havde den baade hamret og moret ham paa samme Tid. Men i dette Øjeblik kunde han hverken blive vred eller mere sig derover, han kunde kun se alvorligt paa Broderens Ansigt med dets ubejæmte, urolige Udtryk. Stulde han virkelig overgive alle disse Aars Arbejde i hans egenfærlige, begærlige Haand, skulde han betro alle sine gode Planer og Foretagender til en lav, selvtilfreds Karakter som Broderens? Herom var Justin ikke i Tvivl, han kunde ikke mere gøre det onde med sit bedre Vidende; thi han var jo gaaet gennem Naalesjet ind i Guds Rige, hvor fuldkommen Redefælg var uundværlig, foie, hvad det end vilde. Han maatte gaa fremad paa den nærvære Vej og overlade alt til Gud.

„Jeg vil hellere gaa Onkel Watson i Røde,“ sagde Mikard stadig utaalmodig.

Justin blev lidt tilbage i Kirken, hvor han gif op og ned ad Ridtergangen. Han kunde næsten ikke forstaa, hvorledes han var falden for denne Snare og Nidomsrisikofølelse, saa at han havde opgivet sin befædne Stilling for at komme i Besiddelse af sin Stedfaders Guds. Al, i denne Stund vilde han have givet meget for sin atter at være Præst i Herford, idet at trage efter noget højere og mere anseeligt.

XXIV.

En uforbeholden Tiltaalelse.

Mikard Herford styndte sig hjem til Slottet, sit eget Slot, og gav Staldkarlen Befaling til at sadle Justins Sæd. Karlen kom med den Indvending, at han

kunde ikke gøre det, efterfor hans Herre selv kunde sniite at benytte den; men Mikard gav ham ligesom i gamle Dage et haardt Slag paa Skulderen, saa han var nødt til at adlyde.

Da Mikard red henad Landevejen til Lomborough, sporede han ikke paa Hesten; thi han var utaalmodig efter at se sin Onkel og fortælle ham, hvad han vidste om denne mærkelige Historie. I sin Iver skød han Genvej over Marterne, og derved red han udenom Onklen, der kom ad en anden Vej til Herford. Men medens Mikard red til Lomborough og tilbage igen, var al Tanke om hans Faders Forbandelse og Tilgivelse og begyndte et nyt Liv som bortvejet. Hans eneste Nispe og Kængsel gik ind ud paa den Opføls at komme i uindskrænket Besiddelse af den Arv, der saalænge var holdt tilbage for ham.

For en meget udtalende Tilhørsfreds afslage Justin en uforbeholden og oprigtig Tiltaalelse af alle Entfætheder og Umiddelbarheder ved Stedfaderens Død. Og Resultatet af denne var, at hans Moder og Onkel betragtede ham som en Naare og Naabe, Mikard som en Vebrøder. Da han endelig sluttede sin Tiltaalelse, saa de fire længe paa hinanden, og ingen af dem syntes at have lyst til at bryde den pinkige Taushed.

„Det er en net Sag,“ tænkte Hr. Watson, „hvorfør kunde han ikke komme først til mig og lade os tale roligt om Sagen? Vi kunde da have taget forskellige Forbehold og Indskrænkninger, idet at Mikard havde været at indvies i alle Entfætheder. Nu vil han derimod ikke hvile, før han kan falde hver Tomme Jord, hver Ere sin Ejendom.“

„Men Justin dog!“ udbrød Fru Herford, da Tausheden endelig blev hende for trækkende, „jeg har aldrig hørt saa mærkelig en Historie. Jeg før afslage Ed paa, at jeg brændte det Testamente, som min stakkels Mand gav mig. „Jag denne Pølse,“ sagde han, „og lad mig se den blive brændt til Aske,“ og det saa han. Derimod gav han dig den anden Pølse med Ordene: „Dette er min sidste Vilje, og du kan bevise, at jeg er ved min sidste Fornuft.“ Naar du troede eller vidste, at det var et fejl Testamente, hvorfor talte du saa ikke straks, før jeg havde fæstet det andet paa Hænder?“

„Fortaar du ikke det hele?“ spurgte Justin. „Jeg anede ikke noget om den frøgtelige Fejlsagtelse, før vi Dagen efter min Stedfaders Død aabnede Testamentet.“

„Det er rigtigt,“ mumblede Hr. Watson, som var ganske forvirret over denne i Grunden rigtige og dog saa indviklede Sag. Hans Tanke var ikke længere klar og hurtigfaldende, og derfor overlod han alle vigtigere Sager til sin yngre Fuldmægtig. Han lærerede sig tilbage i Stolen, strøg Brillen op paa Panden og betragtede Justin længe og skarpt. Fru Herford saalede sine Skæppeaand tilbage, glattede paa sin Kjøle og saa fra den ene til den anden af sine Sønner.

„Jeg har altid sagt, at Ret burde være Ret,“ begyndte hun i sin mest værdige Tone, „og jeg maa sige, at jeg altid har tænkt mig, at Mikard var den rette Arving efter sin Fader. Engang bliver Samvittigheden dog for stærk, Justin. Jeg har aldrig tænkt mig, at du gik med en saadan Verbe paa din Samvittighed, og du en Præst og Forligelsesperson. Jeg vil da haabe, at du ikke skal fremstilles for en offentlig Ret, det vilde blive en frøgtelig Sorg for mig, efterfor du er min ældste Søn. Svad mon din stakkels Fader vilde have sagt, dersom han havde oplevet dette. Men jeg er vis paa, at min egen Dief for min Skuld vilde lade dig offentlig anklage.“

„Var dog ikke saa taabelig, Margrete,“ indvandede Hr. Watson harmfuldt, „hvorfor skulde Justin offentlig anklages? Det var den gamle Mandes Skuld og Fejlsagtelse, ikke Justins, og Mikard har først for en ni, ti Dage siden givet Livstegn fra sig. Jeg har været Vidne til, at Justin har gjort alt for at finde ham, og nu da han er kommen hjem, er han edelmødig nok til at give ham alt. Han forlanger ikke en Ere til sig selv, hvad han i Grunden burde gøre, og hvilket jeg vilde have raadet ham til, dersom han havde raadført sig med mig. Jeg antager, at Loven vilde tilfælde dig Godset, thi her kan ikke være Tale om, hvad der var den gamle Mandes Hensigt — og den var jo tydelig nok at gøre dig arveløs. Men husk paa, at du har ikke andet end Justins Ord at holde dig til.“

„Men jeg er ogsaa villig til at gentage, hvad jeg her har sagt, for Retten,“ indvandede Justin.

„Nej, nej, lad endelig ikke Sagen gaa til Retten!“ udbrød den gamle Sagsfører. „Det vilde være at forarme Godset og berige Sagsførerne. Mit Naad linder saaledes: Mikard faar selvfølgelig Godset, saaledes som hans Fader ønskede det, men ud af sine Indtægter bør han give Justin en yngre Brøders Part, f. Eks. en 6000 Kr.“

„Svad siger du?“ afbrød Mikard. „Jeg siger,“ vedblev hans Onkel fortædelsig, „at du burde være saa taknemlig mod Justin, fordi han afstaa Godset til dig, at du gav ham en aarlig Livsrente. Thi intet andet end hans egne Ord kunde drive ham bort. Der var intet Anhang til Testamentet, og der var ikke mindste Tvivl om, at det var ægte nok. Jeg har afstaaet det, og jeg har endnu din Faders Klade hjemme. Alle har sagt, at du fortjente ærligt at blive gjort arveløs; thi du vilde kun bringe Stam og Naare over Herford, medens din Broder var fuldt værdig til baade Navnet og Godset. Dersom du altsaa ikke giver ham en Part, er du en lav Skyld.“

„Lad mig kun være den lave Skyld,“ svarede Mikard bidende; „men jeg kalder det endnu mere laut at forholde sin Broder hans retmæssige Arv i over ti Aar. Han bør tvætmød være glad, dersom jeg ikke træver Erftaning for alt det, han har brugt af mine Penge. Kan man ikke regne ud, hvor meget der vilde være kommen ind, hvis Godset var blevet bortforpagtet i disse ti Aar? Nej, jeg har lidt Tab nok, til at jeg skulde bebyrde mig selv med mere.“

„Jeg snuser intet af dig,“ sagde Justin, „og jeg behøver vel næppe tilføje, at jeg er ikke i Stand til at tilbagebetale dig, hvad jeg har brugt af Godsets Indtægter. Dersom du var kommen tilbage, da du saa mine Efterlysninger i Avisherne, var du straks bleven Ejer til Herford, medens jeg var vedbleven at være den uansættelige Sognepræst.“

„Det burde være saaledes, at alle bortløbne Arvinger, som ikke var kommen hjem efter sin Aars Forløb, havde mistet deres Arveret,“ sagde Hr. Watson. „Som det nu imidlertid er, maa Mikard have Godset; men hvad skal der saa blive af dig, Justin. Du er jo næsten glemt af Gæstligheden, og det er kun ringe Udbytt til, at du vil blive foretrukket for nogen anden. Dersom du det jo ikke undgaa, at denne Historie vil spredes med Lynets Hurtighed over hele Omegnen, og

ingen vil rigtig kunne forstaa den, ja, jeg maa sige, jeg fortaar det næppe selv. Jeg synes, at du kunde have talt med det hele og dog høft en god Samvittighed. Nu gaar jeg hjem og raadfører mig med min Fuldmægtig, særlig om en Andel af Godset til dig. I din Alder og med din søde, lille Datter kan man ikke jage dig bort som en anden Tigger. Svad har du tænkt med Hensyn til Lilli?“

„Lilli skal ikke jages ud,“ indvandede Mikard, „hun kan blive hos sin Vedtæmmede. Der er Blads nok, og jeg holder af at se Ungdom omring mig.“

„Selvfølgelig kan Lilli blive hos mig,“ gentog Fru Herford, „selv om hun er saa forfælet og forrent, at hun ikke kan være til megen Nytte. Det vil blive et haardt Slag for hende, men jeg haaber tilfælde, at det maa blive til hendes Gavn, stakkels, forlevede Pige! Hun vil ikke have Grund til at være saa indbilsk og forfængelig. Dersom hun var lidt mere beskedent og holdt sig lidt mere i Baggrunden, kunde hun være en ganske sød Pige. Skønt jeg er hendes Vedtæmmede, ser hun allfor stolt ud til at kunne være min Sømmel-datter,“ tilføjede den forfængelige gamle Kvinde, idet hun kastede et Blik ind i Spejlet og førte sine hvide Hænder hen over Panden.

„Naar jeg tager herfra, følger Lilli med mig,“ sagde Justin fort, „jeg kan nok give hende et lille Hjem. Saa snart de nødvendige Papirer er i Orden, afstaa jeg Godset til dig, men du maa vide, at Indtægten formindskes med 10,000 Kr., som i Følge din Faders sidste Testamente tilfalder din Moder.“

Fru Herford rejste sig forfærdet fra sin Stol; endnu var det ikke faldet hende ind, at hendes egen Indtægt var ved denne Ordning mellem Broderne stærkt truet. Hun mindedes pludselig, at det Testamente, som ved en Fejlsagtelse var blevet brændt, havde tilfældt hende fuldstændig afhængig af sin yngre Søn. To Gange om Aaret havde Justin puusklig udbetalt hende hendes Penge, og hun havde i de forløbne Aar aldrig tilfældt ham det mindste til Hjælp til Husboldningen. Med Taarer i Øjnene saa hun bønligt paa Mikard, hvis Ansigt dog var ubønhørlig foldt.

„Der maa ikke være nogen Indskrænkning i Indtægten,“ svarede han. „Har min Fader efterladt mig alt, vil jeg ogsaa have alt. Du kan roligt betalt Moder til mig; det er et Spørgsmaal, som skal afgøres mellem hende og mig, ikke mellem dig og mig. Jeg har aldeles ikke lyst til at lade denne Sag komme for Retten. Jeg har sagt, at jeg vil tilgive dig, og jeg staa ved mit Ord. Dersom du vil have det, maa Lilli blive her, og jeg lover at være god mod hende; men kunde hjælpe til at bringe Liv i Huset. Thi her skal snart blive ganske anderledes.“

„Men, min fære Mikard, jeg vilde gerne have mine Pengeager ordnede, medens vi nu er sammen,“ sagde Fru Herford. „Din Fader efterlod mig 10,000 Kr. om Aaret, og det er ikke mere, end der tilkommer mig. Denne Sum maa gaa af Godsets Indtægt, som det har været hidtil. Luf nu din Mund op, Thomas Watson, og kom med et fornuftigt Naad.“

„Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige dertil,“ svarede han. „Dersom det Testamente, som er tilintetgjort, skal staa ved Magt, tilkommer der dig intet, og dersom det andet skal gælde, tilkommer der ikke Mikard noget. Jeg maa hellere hente og raadføre mig med min Fuldmægtig.“

„Naar jeg lover, at jeg vil sørge for min Moder, maa det vel være nok,“ sagde Mikard opbragt. „Min Fader har efterladt mig alt eller intet, og saaledes vil jeg have det, alt eller intet. Desuden har Moder vel sparet Penge sammen siden Faders Død, og dersom nogen skal sørge for Justin og Lilli, bliver det hendes Sag at gøre det. Hun er hans Moder og staaer dem nærmere end jeg. Nu maa jeg til i No at tænke over denne Sag, og det eneste, jeg for Øjeblikket kan love, er, at jeg for Justins Skuld ikke vil lade det komme for Retten, — dersom han ellers vil handle ærligt og redeligt.“

„Jeg vil handle saaledes, som jeg anser det for at være rigtig,“ svarede Justin ligesaa fort som før.

Det var ganske nyttigt for ham at søge at overbevise to saa egenfærlige og lave Menneffer som hans Moder og Broder, for hvem det var umuligt at forstaa ham. Den dybe, stille, næsten himmelste Fred, som siden den foregaaende Aften havde fuldt hans Hjerte, var kommen for Tomme ved at vige Pladsen for alle de mubærende Beføring. Ikke saaledes at forstaa, at han fortrød sin Velværling eller søufede at gøre det fæte usket, men der freg sig en underlig Støffelse og Tomhed over ham. Han var sig næppe bevisst, at han havde ventet sig noget mere af sin Moder og Broder, men hans egne Bevæggrunde havde været saa gemeventrængte af Guds Fred, at der frevædes en Del Taalmodighed for at kunne høre paa den enes taabelige Egentærlighed og den andens overlegne Jommodige Mine og Opførsel.

Han forlod altsaa sin Moder, Broder og Onkel, som stadig drøftede den mærkelige Tilbræggelse; thi skønt Hr. Watson var baade ærgerlig og raadvid, kunde han dog ikke beslutte sig til at gaa hjem og handle efter sin Overbevisning, idet han raadførte sig med sin Fuldmægtig. Justin havde altsaa givet Godset fra sig, og forsaavidt var han glad; men han var ikke glad ved at tænke paa sin Efterfølger og den Forandring, Herford snart vilde undergaa, men saavel dette som det tungeste, der endnu laa for ham, at fortælle Lilli, hvad han havde besluttet, kunde han nu med fuld Tillid og Tryghed lægge over i Guds Haand.

XXX.

Justin fortæller Lilli det.

Lige fra den Dag, Lilli havde faaet Robert Fortesens Brev, havde hun levet som i en Drøm. Hun tænkte ikke et Øjeblik paa, at der kunde komme en mærk Skjæ og stille sig fruen og mørk i Vejen for hendes Lykke. Hun havde aldrig været vant til at tænke paa Penge eller Penges Bærdi, og tænkte hun en entelt Gang derpaa i Forbindelse med Robert Fortesens, havde hun straks det tilfærlige Svare et mørke sine Tanker med, at hendes Fader var jo Ejer til Herford. Den eneste Skygge over hendes Lykke var altsaa kun dette, at hendes Fader endnu ikke havde givet hende Lov til at svare paa det modtagne Brev.

(Fortfætt.)